

Pedeapsă, judecată, tortură, dreptate

Joi, 18 ianuarie 2007

Gili Cârstea

De ce se află unii în interiorul Noului Ierusalim, iar alții, în afara lui, se pregătesc de război sub comanda lui Satana?

De ce mari păcătoși, precum David și Solomon, stau pe zidurile Cetății Sfinte în pacea și armonia divină a Împărăției lui Hristos, pe când alți mari păcătoși urmează să plătească teribil pentru păcatele lor, fiind ținuți în viață intenționat, ca să nu moară înainte de plata tuturor datoriilor? Nu este normal ca fiecare păcătos să plătească pentru păcatul lui, dacă dreptatea este legată la ochi?

Răspunsul teologiei creștine la aceste întrebări pare acceptabil: Unii au primit oferta de har a lui Hristos, pe când ceilalți au refuzat-o.

Să analizăm două exemple cunoscute, spre a elucida acest caz.

Nicu, odrasla precoce a cuplului Ceaușescu avea o plăcere mai specială, aflat pe litoral. Dacă o femeie foarte frumoasă de pe stradă îl stimula cumva, el aplica o soluție sigură de a o aduce în patul lui. La un semn, doi ofițeri din garda personală se apropiau de doamna, care auzea refrenul înfiorător pentru mulți români: "Sunt ofițerul X de la Direcția 5 a Securității statului, vă rog să mă urmați."

Pe când mașina Securității demara în trombă, creierul femeii lua foc, rulând cu viteză maximă filmul vieții ei recente. Trebuie să fie ceva grav, căci altfel era căutată de Miliție, nu de Securitate. Dar ce? Nu-și aducea aminte de nimic. Poate familia a făcut ceva, soțul, socrii, sau cumnata din Germania? În sfârșit, mașina intră într-o incintă, dar nu pare sediul Securității, ci o vilă luxoasă de pe malul mării. Este condusă într-o încăpere largă, unde i se spune să ia loc și să aștepte, căci "șeful" va veni imediat. În câteva minute, care i se par o veșnicie, un tânăr zvelt și elegant intră în încăpere și se prezintă. Stupoare! Este fiul președintelui țării. Iar el îi spune zâmbitor că prezența ei acolo nu are nicio legătură cu Securitatea. A fost invitată deoarece el, moștenitorul tronului, este extaziat de frumusețea și personalitatea ei.

Eliberată brusc de teroarea cumplită, femeia se relaxează, deși înțelege pentru ce a fost adusă acolo. Dar ce șanse ar avea să se împotrivescă? Și dacă s-ar împotrivi, ce ar realiza? Oricum, va fi violată; iar după aceea, cui ar putea să povestească ce i s-a întâmplat?

Cine ar crede ce spune ea? Ce tribunal ar accepta să judece un astfel de caz? Așa că se consolează cu soarta crudă și cedează.

David, împăratul lui Israel, stă pe terasa palatului și se gândește la mersul războiului împotriva amoniților, când vede ceva încântător. Nu departe de palat, într-o locuință a administrației, o femeie foarte frumoasă face baie. David află de la serviciul secret că femeia este nevasta unui ofițer al regatului, convertit la iudaism dintre hetiiți, pe nume Urie, care momentan este pe front. La fel ca Nicu, David trimite doi ofițeri să o aresteze, iar acțiunea se termină în patul împăratului.

Dar situația se agravează repede, căci la Ierusalim nu existau clinici pentru avort. David primește mesajul cumplit că femeia este însărcinată. Cum să facă? Imediat găsește soluția salvatoare. Cere lui Ioab să trimită pe Urie cu informații despre soarta războiului. David ascultă raportul, apoi oferă ofițerului loial o zi de permisie, în speranța că dorul de familie va șterge fapta lui reprobabilă. Dar planul nu merge, căci Urie, loial ordinelor militare și cauzei poporului sfânt, nu poate dormi acasă când oastea sfântă și chivotul legământului sunt în tabără. Acolo unde ar fi trebuit să fie și împăratul, dacă îi păsa de soarta luptei.

Exasperat, împăratul îl cheamă din nou, a doua zi, și-l tratează cu mâncare și băuturi fine, dar Urie nici beat nu se lasă convins de sfatul împăratului de a merge să-și vadă soția iubită. Loialitatea aceasta l-a costat viața. La propunerea lui David, Ioab ordonă o ambuscadă, iar Urie este omorât de amoniți.

Acum, David se află în Cetatea Sfântă, iar Nicu Ceaușescu afară, așteptând să fie torturat o anumită perioadă de timp spre a plăti pentru modul lui de viață. Iar Urie întrebă dacă aceasta este dreptatea divină:

“Doamne, David mi-a violat soția iar pe mine m-a omorât să scape de consecințe. Acum îl văd aici, și mă întreb de ce nu este și el afară, alături de Nicu, să plătească amândoi pentru păcatele lor? Poți să mă lămurești cum funcționează dreptatea divină?”

După mentalitatea multor teologi ai bisericii, răspunsul ar fi acesta: “Dragă Urie, îți înțeleg supărarea, dar David a acceptat oferta Mea de har, a recunoscut că a greșit, s-a pocăit, așa că Eu l-am acoperit cu neprihănirea Mea și i-am oferit viața veșnică.”

La un asemenea răspuns, confuzia lui Urie mai mult s-ar adânci decât să se risipească: “Prin urmare, aici nu este vorba strict de păcate și pedepse, ci de loialitatea pentru două tabere. David a trecut de partea Ta, și n-a mai trebuit să plătească pentru păcatele lui. Nicu a refuzat oferta, iar acum plătește aspru, chinându-se în foc zile întregi. Hmmm... Deci legea nu este despre păcate și fărădelegi, despre faptă și răsplată, ci despre abilitatea de a sări în tabăra câștigătoare la timp.”

Această concepție este larg răspândită în biserica noastră, și este magistral exemplificată în declarația unui frate cu răspundere din biserica noastră națională: “Dumnezeu are dreptul să pedepsească, a pedepsit și va pedepsi până la exterminare pe toți cei care nu acceptă oferta mântuitoare prin Isus Hristos.” Ea spulberă orice noțiune de dreptate, prezentând pedeapsa nu ca pe o consecință firească a păcatului, a călcării legii, a

despărțirii de sursa vieții, ci ca pe o ofensă adusă Mântuitorului, prin refuzul de a trece de partea Sa în marea controversă.

Domnul Hristos este făcut să pară că spune păcătosului din afara zidurilor Cetății Sfinte – lui Nicu, dacă vrei: “Nu te pedepsesc pentru călcarea legii, pentru multele păcate pe care le-ai comis toată viața, pentru desfrâu, viol, tortură psihică, minciună și crimă. Te pedepsesc pentru că M-ai refuzat, și l-ai ales pe vrăjmașul Meu de moarte. Dacă Mă primeai pe Mine, îți iertam păcatele și scăpai.”

Aici este vorba clar de răzbunare și nicidecum de dreptate. Când n-are de-a face cu călcarea legii, ci doar cu obrăznicia de a alege greșit, pedeapsa nu este decât răzbunare și nimic altceva.

Slavă Domnului, neprihănirea lui Hristos ne-a învățat că Mântuitorul va răspunde întrebării lui Urie cu totul diferit:

“Prietene, ce se va întâmpla afară în curând nu este pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele oamenilor. Tatăl nostru a luat asupra Sa “pedeapsa care vă dă pacea,” atât vouă cât și celor de afară, printr-o singură acțiune, atunci când Mielul lui Dumnezeu s-a interpus între păcat și consecința lui firească, moartea. Atunci s-a anulat puterea păcatului, iar legea a fost satisfăcută. Pentru toți, fără excepție. Dar fiecare a fost lăsat liber să decidă dacă apreciază sau respinge măsura salvatoare a cerului. Iar Noi nu putem forța pe nimeni să intre în Împărăție. Cei de afară s-au împotrivit cu disperare Medicamentului salvator toată viața lor. Noi le-am respectat alegerea. Acum i-am chemat la viață spre a le arăta că nu Noi i-am pedepsit, ci propria lor viață de păcat. Și vei observa imediat că Eu și Tatăl nu vom face nimănui niciun rău, deoarece sacrificiul Nostru a iertat pe oricine pentru orice. Cei de afară sunt iertați de Noi, dar nu au dorit să fie vindecați. Acum, dacă i-am iertat, nu-i putem pedepsi. Aceasta nu înseamnă că putem să-i împiedicăm să se pedepsească singuri. Și vei vedea imediat că ei se pedepsesc singuri, se omoară unii pe alții, conform principiului de neclintit: ‘Tu singur te pedepsești cu răutatea ta.’ Doar o clipă, și vei vedea consecința firească a păcatului asupra celor care nu au apreciat căile neprihănirii.”

Urie ascultă cu atenție, și se pregătește să urmărească fapte care să susțină cuvintele Împăratului. Vrea să vadă dacă este vorba despre răzbunare sau dreptate, despre tortură sau consecința firească a păcatului.

Va fi vindecat sufletul lui? Dacă da, îl va îmbrățișa pe David cu toată dragostea. Dacă nu, sămânța păcatului, urii și rebeliunii se va întinde ca o otravă de-a lungul veșniciei, transformând universul într-o pușcărie sumbră, într-un gulag etern, de unde nu există scăpare.